

Провокација Бошњачког националног већа (БНВ) у техничком мандату, које је у оквиру обележавања Године бошњачког културног наслеђа поставило спомен-таблу осуђеном ратном злочинцу Аћифу Хаџиахметовићу још није добила епилог какав је најављен на недавном састанку Владе Србије. Откривању спомен-плоче присуствовали су и председник БНВ Есад Џуџевић и министар Сулејман Угљанин, чије је присуство навело потпредседника Владе Александра Вучића да од њега затражи објашњење. Министар је међутим чврсто стао иза потеза БНВ и писање медија оценио као гомилу злонамерних лажи које подстичу међунационалну мржњу“, а истицање чињеница о Хаџиахметовићевим злочинима Угљанин је оценио као покушај „да се гебелсовски третира бошњачко питање“. Расправа о Влади завршена је затим млаким закључком да министарства културе и правде покрену иницијативу за уклањање плоче, и да, како је саопштено, припреме предлог мера да спорни историјски догађаји не угрозе добре међунационане односе и антифашистичко опредељење владе.

Иако је реч о догађају који смишљено циља на погоршање међунационалних односа у Рашкој, надлежна министарства се још нису огласила предлогом најављених мера, а спорна плоча још није уклоњена. Реакције државе још нема, а Есад Џуџевић је чак запретио да ће њеним скидањем држава на себе преузети одговорност за све што би могло да се догоди после тога. Уједно је незапажено прошло да је спорном скупу присуствовао и говорио тек именовани државни секретар у Министарству просвете, науке и технолошког развоја Мухедин Фијуљанин, који је тада рекао да је „срећан што се на пригодан начин одаје почаст једној од наших знаменитих личности“ и „што будућим генерацијама може да се приближи увид у нашу прошлост“.

И Министарство просвете и науке остало је немо на изјаву свог чиновника, а његов став, као и реакција Есада Џуџевића, сведоче да је један део муслиманске популације у Рашкој јасно стао иза дела и идеологије активног сарадника нациста и човека

одговорног за смрт више хиљада Срба и депортацију Јевреја у том делу Србије. У складу с тим, Бошњачко национално веће је иницирало је и покретање процеса за рехабилитацију Хаџиахметовића, кога су власти послератне Југославије осудиле као издајника и народног непријатеља и стрељале 21. јануара 1945. године. Кљуни аргумент за рехабилитацију они налазе у његовој организацији одбране Новог Пазара од напада четника у децембру 1941, док се бројна злодела и масакри над Србима и његово учешће у депортовању Јевреја потпуно прећуткују.

Подизање спомен-плоче и једнострано третирање његове историјске улоге показују да је у једном делу муслиманске популације преовладао екстремизам прикривен потребом за неговањем и обележавањем бошњачке традиције, који не признаје туђе жртве. Велика је опасност што део Бошњака свој танак идендитет тражи и гради у ратном злочинцу, носиоцу хитлеровог гвозденог крста и заговорнику Велике Албаније, а велика је срамота по државу Србију која поштоваце лика и дела Аћифа Хаџиахметовића, који су свог „фаворита“ историје Другог светског рата, изабрали на националној и шовинистичкој основи, награђује министарским местима и положајем секретара у Министарству просвете.

Њихов став ипак не деле сви припадници бошњачке популације, а од постављања спомен табле ограда се политичка опција окупљена око Расима Љајића. Он је навео да су законске процедуре у овом случају потпуно заобиђене, пошто је 30. јула од локалне самоуправе затражена дозвола за истицање табле, а да је она затим постављена 4. августа, без одлуке Скупштине општине у Новом Пазару. Љајићево објашњење пружа повод да се постави једноставно питање – ако се знало за намере БНВ, и одавање почести осуђеном ратном злочинцу, зашто је уопште дозвољено да се табла постави и зашто се није реаговало пре него што је проблем уопште и настао? Неодговарајућа реакција пружа повод да се закључи да је и нова влада кренула тактиком неталасања и нереговања на поједине догађаје у Рашкој, у нади да ће представници Бошњака сами решити тамошње проблеме.

Овакав став међутим умногоме затвара простор за реакцију државе када дође до најгрубљег угрожавања међунационалних односа и изазивања верске и националне мржње, попут слављења Аћифа Хаџиахметовића, односно Аћифа Бљуте. Политичка ситуација у Рашкој јесте релативно нестабилна, и чињеница је да Влади нису потребни сукоби у овом делу Србије, али пасивно реаговање на овакве догађаје нимало не дорпиноси смиривању ситуације, већ само охрабрује екстремни део тамошњег становништва. У таквим срединама некад је и мала варница довољна да распали већи пожар, али је онда потребно на време спречити да се варница уопште и појави.